

ת"פ (ירושלים) 25925-11-22 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (ירושלים) 25925-11-22 - מדינת ישראל נ' פלונישלו ירושלים

ת"פ (ירושלים) 25925-11-22

מדינת ישראל

ע"י ענף התביעות

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד עמר נסרי

בית משפט השלום בירושלים

[07.07.2025]

כבוד הנשיא שמואל הרבסט

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

כתב האישום תוקן והנאשמת הורשעה על פיו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בן זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

כתב האישום מתאר שהנאשמת והמתלונן נשואים משנת 2004 ולהם 3 ילדים. בעת האירוע התגוררו בעיר העתיקה בירושלים.

ביום 19.2.22 בשעה 8:00 או בסמוך לכך, בביתם, הנאשם ישב ואכל במטבח והמתלוננת הכינה אוכל. בשלב מסוים, נכנס בנם הקטין, יליד שנת 2006, והמתלונן צעק עליו וביקש שיצא. הנאשמת בתגובה, עמדה בין השניים כשבידה סכין וצעקה על המתלונן. בין הנאשמת והמתלונן התפתח ויכוח והנאשמת ירקה על המתלונן ודחפה אותו. באותן נסיבות, המתלונן נחתך בגבו התחתון באמצעות הסכין שהייתה בידה.

כתוצאה מכך, נגרמה למתלונן שריטה באורך 2 ס"מ בגבו והוא נזקק לטיפול רפואי.

הסדר הטיעון אשר במסגרתו הודתה הנאשמת, לא כלל הסכמה לעונש, והצדדים טענו לעניין זה לאחר ששירות המבחן ערך תסקיר בעניינה.

תסקיר שירות המבחן

התסקיר מלמדנו שהנאשמת בת 49 שנים, פרודה מבעלה, מתגוררת בבית אביה בעיר העתיקה בירושלים ועובדת כמוכרת.

הנאשמת נולדה למשפחה נוצרית בעיר העתיקה והיא בת זקונים מבין שלושה אחים ואחיות. אימה עבדה לאורך השנים כאחות ונפטרה לפני 22 שנים ואובדנה היה אירוע משברי לנאשמת שהייתה קרובה אליה. אביה, כיום פנסיונר, עבד לאורך השנים במלון ומשמש אב תומך ודואג לנאשמת ומשפחתה, גם כיום.

הנאשמת בוגרת 12 שנות לימוד ותעודת בגרות. לאחר לימודי התיכון המשיכה ללימודי תעודה של חינוך לגיל הרך ולאורך השנים עבדה כמורה וכגננת בגן פרטי, במקביל לעבודתה כמוכרת. הנאשמת תיארה מצב כלכלי ירוד, מכיוון שמקום עבודתה לא משלם את משכורתה באופן תדיר. הנאשמת מסרה שמצאה עבודה בתחום החינוך, אך הדבר לא אושר בשל ההליך הפלילי המתנהל נגדה. הנאשמת עברה ניתוח בכיס המרה וסובלת מכאבים בידה. באשר למערכת היחסים עם המתלון, המתלוננת סיפרה שנישאה לו בהיותה בת 29 שנים, בשידוך ובניגוד לרצונה, כאשר הייתה שקועה באבל על אימה. אביה התנגד לנישואים עם המתלון והיא מימנה לבדה את החתונה. מראשית נישואיהם, הנאשמת נאלצה להתמודד לבדה עם עול מלאכות הבית והפרנסה, שכן המתלון סירב לקחת חלק בדאגה לביתם. היא תיארה אלימות גופנית, כלכלית, רגשית ומילולית הכוללת השפלות, קללות וצעקות גם ליד אחרים, לאורך השנים. במהלך השנים, המתלון ניהל קשרים רומנטיים עם נשים נוספות, לעיתים גם בביתם, בנוכחותה, וכך נולדה לו בת מאחד הקשרים הללו. בנוסף, המתלון נהג באלימות גופנית ומילולית כלפי בנה הבכור, ועל כן הבן עזב את הבית ועבר להתגורר עם אביה. כלפי בנותיה, המתלון נהג באופן לא מותאם ופוגעני והן חוששות להישאר עמו לבדן. המתלוננת פנתה מספר פעמים לבית הדין של הכנסייה בבקשה להתגרש, אך שם נמסר לה שתוכל להתגרש רק אם תוותר על חלקה בבית, אשר חציו רשום על שמה וחציו על שם המתלון. במסגרת הקשר עם שירות המבחן, הנאשמת פועלת לשיפור מצבה בתחום העבודה והמגורים. שירות המבחן ניסה ליצור קשר עם המתלון על מנת לזמנו לפגישה. תחילה מסר שלא זכר את דבר התלונה, בהמשך לא הגיע לשתי פגישות שאליון זמן ולאחר מכן לא ענה לפניות הטלפוניות. שירות המבחן ציין שהנאשמת מוכרת, זה מכבר, לגורמי הרווחה נוכח המורכבות המשפחתית, מצבה הכלכלי והתלונות שהגישו היא וילדיה נגד המתלון. גורמי הטיפול בוואדי ג'וז ביצעו התערבויות עם הנאשמת, המתלון ובנותיה, פגישות, קבוצות וביקורי בית, ועל פי הדיווחים, המתלון מסרב לשתף פעולה עם גורמי הרווחה ואילו הנאשמת משתפת פעולה ומחזיקה לבדה את המשפחה, בהיבט הכלכלי, הרגשי והתפקודי. בפן הפלילי, אין לחובת הנאשמת הרשעות קודמות. באשר לעבירה הנוכחית, הנאשמת תיארה כי בעת האירוע חתכה ירקות לסלט באמצעות סכין, כאשר לפתע פרץ ויכוח בינה ובין המתלון אשר ניגש להכות את בנה. לכן, היא נעמדה ביניהם כדי להפריד ביניהם, והמתלון נחתך מהסכין שהייתה בידה. היא אמרה שלא התכוונה לפגוע בו כפי שארע. שירות המבחן תיאר כי הנאשמת נטתה לראות את האירוע באופן מצמצם ולא הייתה אמפטית למתלון. עם זאת, לאורך הקשר עם שירות המבחן, ערכה צעדים לקראת דרך עצמאית ובכך למנוע הישנות עבירות בעתיד. לאור התרשמות שירות המבחן ממצוקתה בעקבות מערכת היחסים הפוגענית, הופנתה הנאשמת לתהליך טיפולי במרכז למשפחה בבית חנינה. שירות המבחן סקר את גורמי הסיכון והסיכון להישנות עבריינות ומצא שמדובר בנאשמת שלרוב מנהלת אורח חיים תקין, וברקע לביצוע העבירה מערכת יחסים מורכבת ותחושת לחץ וגוננות כלפי ילדיה.

הנאשמת עורכת שינוי באשר לעצמאותה והדבר מפחית את הסיכון להישנות העבירה, על אף קשייה הרגשיים והיא מגלה נכונות לשיתוף פעולה בתהליך טיפולי, גורם נוסף מפחית סיכון.

לאורך השנים הנאשמת שומרת על יציבות תפקודית, מגלה שאיפות חיוביות ועורכת שינויים משמעותיים שמפחיתים את רמת הסיכון להישנות עבירות. בנוסף, הנאשמת היא בעלת תעודת הוראה אשר מעוניינת לעסוק בתחום החינוך, אשר יאפשר לה גם יציבות כלכלית, לצד תחושת משמעות, ולכן שירות המבחן המליץ לשקול את ביטול הרשעתה.

באשר לענישה, שירות המבחן הדגיש את העובדה שעול גידול ילדיה מוטל על כתפי הנאשמת בלבד, ולכן צו שירות לתועלת הציבור בהיקף מצומצם של 80 שעות, יהווה חלופת ענישה חינוכית ושיקומית אותה תוכל לבצע למען אוכלוסייה נזקקת, בנוסף לצו מבחן וענישה הרתעתית בדמות החייבות כספית להימנע מעבירה.

הטיעונים לעונש

ב"כ המאשימה טענה שהנאשמת הורשעה בעבירה חמורה שבוצעה במסגרת התא המשפחתי ומתקשה לבחון באופן ביקורתי את מעשיה ולכן נדרשת ענישה מחמירה, בגדר מתחם העונש ההולם הנע בין 4 ל-12 חודשי מאסר.

המאשימה סבורה שהנאשמת לא עומדת בתנאים המצטברים שנקבעו בהלכת כתב, היא לא הוכיחה פגיעה קונקרטית בשיקומה ומדובר בעבירה שהאינטרס הציבורי לא מאפשר אי הרשעה לנוכח חומרתה. הנאשמת לא תמכה את בקשה לאי הרשעה בראיות וחששה הערטילאית היו תוצר של כל מורשע בפלילים.

לבסוף, לאחר שבחנה את מכלול נתוניה של הנאשמת, ועל אף המתחם המצוין, עתרה המאשימה לעונש של 80 שעות שירות לתועלת הציבור, לצד מאסר על תנאי, צו מבחן והתחייבות להימנע מעבירה, תוך הותרת ההרשעה על כנה.

הסנגור ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן במלואה. הוא טען שסיפורה של הנאשמת נוגע ללב, וישנם נסיבות מקלות. הנאשמת מממנת לבדה את מכלול צרכי ילדיה, עובדת יום ולילה והנאשם היה אלים כלפיה במהלך נישואיהם.

אין לחובת הנאשמת הרשעות קודמות והאירוע המתואר הוא חד פעמי ומתאר מצב מיוחד, כאשר בעת שהנאשמת הכינה סלט והנאשם התעמת עם בנם הקטין, היא ניסתה להפריד ביניהם והוא נחתך. מכל מקום, הנאשמת לקחה אחריות על המעשה.

לצורך עבודתה של הנאשמת כמורה במשרד החינוך, יש הכרח בהיעדר רישום פלילי. כיום היא מועסקת כמוכרת במשביר לצרכן, אבל רוצה להתקדם בחיים ולחזור לעבוד כמורה ולכן, באיזון בין האינטרס הציבורי לאינטרס הפרטי של הנאשמת, התוצאה צריכה להיות אי הרשעה, כפי שהמליץ שירות המבחן.

שירות המבחן בחן לעומק את עניינה של הנאשמת, נפגש איתה מספר פעמים והגיע להמלצה שאין להרשיעה והענישה שהמליץ עליה מהווה מענה מספק. הנאשמת מנהלת חיים נורמטיביים, שיתפה פעולה עם שירות המבחן, מצבה הכלכלי ירוד, ובעלה אשר לא שיתף פעולה עם שירות המבחן, הפסיק לפרנס ולממן את המשפחה לפני 15 שנים. עד היום, הנאשמת סובלת מאלימות פיזית ומילולית מצד המתלונן ועושה צעדים שיביאו להתנתקות ממנו ולהפחתת הסיכון להישנות העבירה.

הנאשמת בדבריה האחרון סיפרה שהיא משמשת כאם וכאב יחד עבור ילדיה. המתלונן לא מכלכל את ילדיו, נוהג באלימות כלפי הרכוש בבית וכלפי בנם המשותף וגם בנותיו חוששות מפניו ומהיחס הלא מותאם שהוא מפגין כלפיהן.

דין והכרעה

חוק העונשין מורה כי מתחם העונש ההולם נקבע בהתחשב בערכים החברתיים המוגנים שנפגעו בעבירות, מידת הפגיעה בהם, נסיבות ביצוע העבירות והענישה הנוהגת בפסיקה.

הנאשמת הורשעה בעבירת אלימות כלפי בן זוגה שבה הערכים המוגנים הם הגנה על שלומו, ביטחונו וגופו של האדם וכן על המוגנות האישית במסגרת המשפחתית. רבות נכתב בפסיקה אודות הפגיעה הקשה שבעבירות אלימות המבוצעות בתוך התא המשפחתי, על הנזק שהן מסבות לנפגעים הן בפן הגופני והן בפן הנפשי, כתוצאה מהתקפות דווקא בתא המשפחתי אשר אמור לספק הגנה, תמיכה ושלווה.

למרבה הצער, התופעה של אלימות במשפחה רווחת וקשה ומשתקפת בפסיקה עניפה ומגוונת, ממנה עולה גם קשת רחבה של עבירות, קלות וחמורות. מתחם הענישה נקבע, כאמור, גם בהתאם לנסיבות ולחומרת העבירות.

המקרה המתואר בכתב האישום מתאר כיצד רגע משפחתי, בעת ארוחת ערב, הסלים לחבלה בגבו של המתלונן. לא אחזור כאן על פרטי האירוע, אך אדגיש שכתב האישום מציין בסופו: "באותן נסיבות נחתך המתלונן בגבו התחתון באמצעות הסכין שהיתה בידה". כלומר, לא מדובר במעשה אלימות שהנאשמת תכננה מראש ובזדון, אלא בחבלה שנגרמה בלהט הדברים ובהינתן הסכין שהיה בידה של הנאשמת.

על מידת הפגיעה כתוצאה מהעבירה מעידה העובדה שלמתלונן נגרמה שריטה באורך של 2 ס"מ שדרשה טיפול רפואי. מעבר לכך, לא ידוע על הפגיעה והתחושות של המתלונן, שכן כאשר שירות המבחן יצר איתו קשר, הוא לא זכר את האירוע, לא הגיע לפגישות שנקבעו עימו ולא השיב לשיחות הטלפוניות.

על אף כל האמור כאן יובהר, כי מדובר באלימות ופגיעה שהיה על הנאשמת להימנע ממנה והיא אינה דבר של מה בכך. עם זאת, בהשוואה לנסיבות אחרות שבהן מבוצעות עבירות דומות ורבות המובאות לפתחו של בית המשפט כדבר יום ביומו, מדובר ברף הנמוך של העבירות.

בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו, בנסיבות ביצוע העבירות ובענישה הנוהגת במקרים דומים, הרי שמתחם העונש ההולם נע במקרה זה בין מאסר על תנאי ועד חודשי מאסר ספורים, נוסף לעונשים נלווים.

העונש המתאים

הנאשמת הודתה בעבירה המיוחסת לו ובכך נטלה אחריות על מעשיה, שיתפה פעולה עם רשויות אכיפת החוק וחסכה את הצורך בניהול משפטה, על כל המשתמע מכך.

הנאשמת, אישה בוגרת בת כ-49 שנה, וזוהי הרשעתה הראשונה והיחידה בדין הפלילי.

הנאשמת היא אימא לשלושה ילדים, ומצבה המשפחתי והאישי לא פשוט. היא חיה עם המתלונן במערכת יחסים אלימה וילדיה חשופים להתנהגותו האלימה והפוגענית.

המשפחה מוכרת לרשויות הרווחה על רקע המצב המורכב בבית, עוד עובר לביצוע העבירות, אך המתלונן אינו משתף פעולה עם הסיוע והטיפול המוגשים למשפחה במסגרת זו.

הנאשמת והמתלונן אינם חיים יחד ומאז פרידתה מהמתלונן, היא מתגוררת בבית אביה עם ילדיה. המתלונן אינו נושא בעול פרנסת ילדי בני הזוג, והנאשמת נושאת לבדה בעול פרנסתם.

לאורך השנים וגם כיום המתלוננת עובדת בעבודות שונות כדי לפרנס את ילדיה, ובמקצועה והכשרתה היא מורה.

אין ספק שעונש של מאסר, ולו כזה שירוצה בדרך של עבודות שירות יפגע באפשרותה של הנאשמת להתפרנס ולפרנס את ילדיה ויביא לניתוקה מהם.

בהתחשב בנסיבותיה המשפחתיות המורכבות של הנאשמת, אשר עושה מאמצים, בשיתוף וליווי שירות המבחן, לשינוי מעמדה האישי והמשפחתי באופן כזה שיביא גם להפחתת הסיכון לחזרה על העבירה, הרי שלאפשרותה של הנאשמת להמשיך ולהתפרנס -השלכות מרחיקות לכת. הסנגור ביקש לבטל את הרשעת הנאשמת.

כידוע, ההלכה המנחה בסוגיית הימנעות מהרשעה נקבעה בעניין כתב אשר קובעת שנדרשים שני תנאים מצטברים לצורך זה: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל." (ע"פ 2083/93 תמר כתב נגד מדינת ישראל, פ"ד נב(3)337).

בענייננו, מצבה הכלכלי השזור במצבה המשפחתי השברירי ומורכב של הנאשמת, תלוי ביכולתה להתפרנס ולממן את צרכי ילדיה, באשר היא היחידה שעושה זאת. הנאשמת רכשה השכלה והורשתה לעסוק כמורה, אך אינה עוסקת בכך לנוכח ההליך הפלילי. הנאשמת נוקטת צעדים ומאמצים לשיקום משפחתה לאחר השבר שחוותה, ואין ספק שחוסר יכולת לשוב ולעסוק בעיסוקה כאשת חינוך, יפגע קשות במאמציה ובסיכויי שיקומה ושיקום משפחתה. משכך, התנאי הראשון לצורך יישום הלכת כתב- מתקיים.

התנאי השני קובע כי סוג העבירה מאפשר בנסיבותיה להימנע מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים. עבירת אלימות במסגרת התא המשפחתי היא אינה עניין של מה בכך, עם זאת, נסיבות העבירה הייחודיות על הרקע המשפחתי המיוחד שתואר כאן ואשר היה לו השפעה של ממש על ביצועה, מתארות מצב רגיש ומורכב, המאפשר להימנע מהרשעה במקרה זה.

סוף דבר

סיכומי של דבר, לאחר ששקלתי את מכלול שיקולי הענישה, את כל טענות הצדדים והמובא כאן, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:
1. הרשעת הנאשמת- תבוטל.

2. צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 80 שעות, בהתאם לתוכנית שיערוך שירות המבחן ויגישה לעיוני עד ליום 1.9.25.

3. צו מבחן למשך שנה מהיום שבמהלכו ילווה שירות המבחן את הנאשמת והתקדמותה בתוכניות שבהן היא משולבת.
4. הנאשמת מתחייבת בסך ₪ 5,000 שלא לעבור על כל עבירת אלימות, וזאת תוך שנתיים מיום מתן גזר הדין. הנאשמת הבינה והתחייבה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, י"א תמוז תשפ"ה, 07 יולי 2025, בנוכחות הצדדים.